

Daniels Bog - Nummer fireogtyve

Nimrod, Nebukadnezar og Belshazzar

Jeff Pippenger

2023-12-19

Daniels Bog og Johannes' Åbenbaring er den samme bog, lige så vist som Det Gamle Testamente og Det Nye Testamente er den samme bog. Lige før nådetiden afsluttes, bliver Jesu Kristi Åbenbaring forseglet op.

Og han siger til mig: Forsegel ikke denne bogs profetis ord; thi tiden er nær. Den, som gør uret, skal fremdeles gøre uret; og den, som er uren, skal fremdeles være uren; og den, som er retfærdig, skal fremdeles øve retfærdighed; og den, som er hellig, skal fremdeles helliges. Og se, jeg kommer snart, og min løn er med mig for at gengælde enhver, som hans gerning er. Jeg er Alfa og Omega, begyndelsen og enden, den første og den sidste. Åbenbaringen 22:10–13.

Den bibelske „lov om første omtale“, som indbefatter den sandhed, at enden på en ting anskueliggøres ved begyndelsen på en ting, understreger betydningen af de første tre kapitler i Daniels Bog, for de er den første sandhed, der omtales i den bog, som er Daniels og Johannes' Åbenbarings bøger. Jesus er Alfa og Omega, derfor må begyndelsen af den bog, som er Daniels og Johannes' Åbenbarings bøger, repræsentere den sandhed, der bliver forseglet op ved enden. På ét plan er den sandhed, der bliver forseglet op, da englenes evige evangelium i Johannes' Åbenbaring fjorten.

Jesu Kristi åbenbaring, som introduceres i det første vers i Åbenbaringens første kapitel, er det budskab, der skal forkyndes for menighederne, når „tiden er nær“, og den tid, som „er nær“ i Åbenbaringens første kapitel, må være den samme tid, som „er nær“, lige før nådetiden afsluttes i Åbenbaringens toogtyvende kapitel.

Jesu Kristi åbenbaring, som Gud gav ham for at vise sine tjenere, hvad der snart skal ske; og han sendte den og gav den til kende ved sin engel for sin tjener Johannes, som vidnede om Guds ord og om Jesu Kristi vidnesbyrd, om alt det, han så. Salig er den, som læser, og de, som hører denne profetis ord og holder fast ved det, som er skrevet deri; thi tiden er nær. Åbenbaringen 1:1-3.

Det budskab, som er det sidste budskab, og som forsegles op lige før nådetiden afsluttes, når „tiden er nær“, er budskabet om sildigregnen fra den anden engel og Midnatsråbet. Det er sandheden, der er forbundet med de Syv Tordeners „skjulte historie“. Det er åbenbaringen af „den ottende, som er af de syv“, og den gyldne tråd, som sammenvæver alle disse dyrebare åbenbaringer til Kristi retfærdigheds skønne klædning, er de „dyrebare“ „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve. Daniels bog kapitel et, og dernæst igen Daniels bog kapitel et til tre, er dette budskab. „Hemmeligheden“ i kapitel to er også dette budskab.

Kapitel ét i Daniel repræsenterer den første engels budskab, og ligesom alle de profetiske pejlemærker i alle de tre engles budskaber er repræsenteret i den første engels budskab i

Åbenbaringen kapitel fjorten, således er alle de profetiske pejlemærker i alle de tre budskaber repræsenteret i Daniel kapitel ét. Disse elementer er den tredelte prøveproces, som i Daniel kapitel ét repræsenterer en prøve vedrørende kost, efterfulgt af en visuel prøve, som fører til en lakmusprøve. Kapitel ét, når det betragtes i relation til kapitel to og tre, repræsenterer kostprøven, og kapitel to den visuelle prøve, og kapitel tre lakmusprøven. De tre engles budskaber i Åbenbaringen kapitel fjorten og Daniel kapitel ét til tre giver fire vidner om den tredelte prøveproces.

Kapitel fire og fem i Daniel repræsenterer en meget dybtgående linje af profetisk historie. Den linje, som frembringes af disse to kapitler, indeholder mindst seks særskilte profetiske linjer. Én af disse profetiske linjer begynder i året 723 f.Kr. og fortsætter frem til søndagsloven. En anden af de seks linjer repræsenterer historien fra 1798 og frem til søndagsloven, og i denne linje fremstilles samtidigt tre profetiske linjer: jorddyrets linje (De Forenede Stater), dernæst den protestantiske horns linje og også den republikanske horns linje. Tilsammen etablerer de en femte linje ved begyndelsen af De Forenede Staters profetiske linje. Denne linje markerer afseglningen af Daniels kapitel syv, otte og ni i 1798. Ved afslutningen af De Forenede Staters profetiske linje frembringes en sjette linje, som markerer afseglningen af kapitel ti, elleve og tolv i 1989.

Begyndelsen på landdyrets profetiske linje, som den fremstilles i Daniels bog kapitel fire, er markeret ved symbolet med de „syv tider“, og afslutningen på landdyrets profetiske linje er ligeledes markeret ved symbolet med de „syv tider“. Begyndelsen og afslutningen på den historiske periode, som repræsenteres ved åbningen af kapitel syv, otte og ni, er også markeret ved symbolet med de „syv tider“. Begyndelsen og afslutningen på den historiske periode, som repræsenteres ved åbningen af Daniels bog kapitel ti, elleve og tolv, er ligeledes markeret ved de „syv tider“.

Afslutningen på den historiske periode, der begyndte, da Daniels bog kapitel syv, otte og ni blev åbenbaret ved „endetiden“ i 1798, var 1863. Begyndelsen på den historiske periode, der tog sin begyndelse, da Daniels bog kapitel ti, elleve og tolv blev åbenbaret ved „endetiden“, var 1989. Fra 1863 til 1989 er der et tidsrum på et hundrede og seksogtyve år. Et hundrede og seksogtyve år er en tiendedel, eller en tiende, af tolv hundrede og tres år. Tallet et hundrede og seksogtyve er derfor et symbol på de tolv hundrede og tres år, som repræsenterer „ørkenen“, hvilket igen er et symbol på de to tusind fem hundrede og tyve år i „de syv tider“.

Denne virkelighed viser, at både i jorddyrets historie, i den første engels bevægelse ved begyndelsen og derefter i den tredje engels bevægelse ved afslutningen, er både deres begyndelser og afslutninger kendetegnet ved de „syv tider“. Og tidsperioden mellem disse to bevægelser, som binder dem sammen, er ligeledes repræsenteret ved de „syv tider“.

Uden at anvende den bibelske metodologi „linje på linje“ er denne form for åbenbaring umulig at se og forstå; for uden denne metodologi kunne den forseglede bog gives til en, som var uddannet i teologiens kunst, og derpå kunne han blive anmodet om en forklaring på, hvad den bog, som var forseglet, betød. Hans meningsstolthed ville få ham til at påpege, at den forseglede bog ikke kan forstås, for den var forseglet. Man kunne da tage den forseglede bog og give den til en af flokken,

som bliver kontrolleret og kastreret af denne oplyste, og flokken, som er blevet fortrolig med at spise af teologens fablers retter, ville afstå fra at gøre den forseglede bog gældende, for de ved udmærket, at kun de, som er medlemmer af det teologiske Sanhedrin, er blevet udpeget til at afgøre, hvad sandhed er.

„Stands jer selv, og undres; råb højt, ja, råb; de er drukken, men ikke af vin; de vakler, men ikke af stærk drik. For Herren har udgydt over jer en dyb søvns ånd og lukket jeres øjne; profeterne og jeres fyrster, seerne, har han dækket til. Og alt syn er blevet for jer som ordene i en bog, der er forseglede, som man giver til en, der kan læse, idet man siger: Læs dette, beder jeg dig; og han siger: Jeg kan ikke læse.“

»Derfor siger Herren: Fordi dette folk kommer mig nær med deres mund og ærer mig med deres læber, men holder deres hjerte langt borte fra mig, og deres frygt for mig er indlært menneskebud, derfor, se, vil jeg atter gøre et underligt værk iblandt dette folk, et under over alle undere; thi deres vises visdom skal forgå, og deres kloges forstand skal skjules. Ve dem, som går i dybden for at skjule deres råd for Herren, og hvis gerninger sker i mørket, og som siger: Hvem ser os, og hvem kender os? Sandelig, jeres omvending af tingene skal regnes som pottemagerens ler; skal værket vel sige om ham, der gjorde det: Han gjorde mig ikke? Eller skal det dannede sige om ham, der dannede det: Han havde ingen forstand?«

„Ethvert ord af dette vil blive opfyldt. Der er sådanne, som ikke ydmyger deres hjerter for Gud, og som ikke vil vandre retsindigt. De skjuler deres sande hensigter og bevarer fællesskab med den faldne engel, som elsker og gør løgn. Fjenden lægger ånd over de mænd, som han kan bruge til at bedrage dem, der delvis er i mørket. Nogle bliver gennemtrængt af det mørke, som råder, og tilsidesætter sandheden for vildfarelse. Den dag, som profetien har udpeget, er kommet. Jesus Kristus bliver ikke forstået. Jesus Kristus er for dem en fabel. På dette trin i jordens historie handler mange som drukne mænd. 'Stands op og undres; råb højt og råb; de er drukne, men ikke af vin; de vakler, men ikke af stærk drik. For Herren har udgydt over jer en dyb søvns ånd og har lukket jeres øjne. Profeterne og jeres herskere, seerne, har han dækket til.' En åndelig beruselse hviler over mange, som mener, at de er det folk, der skal ophøjes. Deres religiøse tro er netop, som den er fremstillet i dette skriftsted. Under dens indflydelse kan de ikke vandre lige. De gør deres stier krogede i deres handlemåde. Den ene og så den anden vakler frem og tilbage. Herren ser på dem med stor medlidenhed. Sandhedens vej har de ikke kendt. De er udspekulerede planeræggere, og de, som kunne og burde have hjulpet på grund af et klart åndeligt syn, er selv bedraget og støtter et ondt værk.

Udviklingerne i disse sidste dage vil snart blive afgjort. Når disse spiritualistiske bedrag bliver åbenbaret som det, de i virkeligheden er, — onde ånders hemmelige virkninger, — vil de, som har taget del i dem, blive som mennesker, der har mistet deres forstand.

»Derfor siger Herren: Eftersom dette folk holder sig nær til mig med deres mund og ærer mig med deres læber, men holder deres hjerte langt borte fra mig, og deres frygt for mig er indlært efter menneskers bud, derfor, se, vil jeg atter handle underfuldt med dette folk, underfuldt og forunderligt; de vises visdom skal forgå, og de forstandiges forstand skal skjules. Ve dem, som søger dybt at skjule deres råd for Herren, og hvis gerninger er i mørket, og som siger: Hvem ser os? og hvem kender os? Sandelig, jeres forvanskning skal agtes som pottemagerens ler;

skal værket sige om ham, som gjorde det: Han gjorde mig ikke? eller skal det, som er dannet, sige om ham, som dannede det: Han havde ingen forstand?»

„Det fremstilles for mig, at vi i vor erfaring har befundet os i og stadig møder netop denne tingenes tilstand. Mænd, som har haft stort lys og vidunderlige privilegier, har taget imod ordet fra ledere, der anser sig selv for vise, som i høj grad er blevet begunstiget og velsignet af Herren, men som har taget sig selv ud af Guds hånd og stillet sig i fjendens rækker. Verden skal oversvømmes med plausible vildfarelser. Ét menneskes sind, som antager disse vildfarelser, vil påvirke andre menneskers sind, som har forvandlet det dyrebare vidnesbyrd om Guds sandhed til løgn. Disse mænd vil blive bedraget af faldne engle, når de burde have stået som trofaste vogtere og våget over sjæle, som de, der skal aflægge regnskab. De har nedlagt deres stridsvåben og har givet agt på forførende ånder. De gør Guds råd virkningsløst og tilsidesætter hans advarsler og irettesættelser, og de står faktisk på Satans side og giver heed til forførende ånder og dæmoners lærdomme.”

„Åndelig beruselse er nu over mennesker, som ikke burde vakle som mennesker under stærk driks indflydelse. Forbrydelser og uregelmæssigheder, svig, bedrag og uretfærdig handel fylder verden i overensstemmelse med den lære, som fremføres af den leder, der gjorde oprør i de himmelske forgårde.“

"Historien skal gentage sig. Jeg kunne angive, hvad der vil ske i den nærmeste fremtid, men tiden er endnu ikke kommet. De dødes skikkelser vil vise sig gennem Satans listige anslag, og mange vil slutte sig til ham, som elsker og gør løgn. Jeg advarer vort folk om, at lige iblandt os vil nogle vende sig bort fra troen og give agt på forførende ånder og dæmoners lærdomme, og ved dem vil sandheden blive ondt omtalt." Battle Creek Letters, 123–125.

Daniels bog, kapitel ét, som repræsenterer den første engels budskab i Åbenbaringen fjorten, svarer til begyndelseshistorien for dyret fra jorden. Daniels bog, kapitlerne ét, to og tre, som repræsenterer alle de tre engles budskaber i Åbenbaringen fjorten, svarer til De Forenede Staters afslutning. Nebukadnesar repræsenterer den første engels historie og det første kapitel i Daniels bog. Belsazzar repræsenterer den tredje engels historie og de første tre kapitler i Daniels bog.

„Til Babylons sidste hersker, som i forbillede til dens første, var den guddommelige Vægters dom kommet: ‘O konge, ... til dig lyder ordet: Riget er taget fra dig.’ Daniel 4:31.“ Propeter og Konger, 533.

Vi vil fortsætte vores studie af Nebukadnezar og Belsazzar i den næste artikel.

„Belsazzar, slået af ærefrygt ved denne fremstilling af Guds magt, som viste, at de havde et vidne, skønt de ikke vidste det, havde haft store muligheder for at kende den levende Guds gerninger og hans magt og for at gøre hans vilje. Han havde været begunstiget med meget lys. Hans bedstefar, Nebukadnezar, var blevet advaret om faren ved at glemme Gud og ophøje sig selv. Belsazzar havde kendskab til hans forvisning fra menneskers samfund og hans samliv med markens dyr; og disse kendsgerninger, som burde have været en lære for ham, tilsidesatte han, som om de aldrig var hændt; og han fortsatte med at gentage sin bedstefars synder. Han vovede at begå de forbrydelser, som bragte Guds domme over Nebukadnezar. Han blev fordømt, ikke alene fordi han selv handlede ugudeligt, men fordi han ikke havde gjort brug af

de muligheder og evner, som, hvis de var blevet udviklet, kunne have sat ham i stand til at handle ret.” Testimonies to Ministers, 436.